

Ο ΓΕΡΩ—MARTEN

(συνέχεια ὅρα φύλ. ΙΖ.)

MART. Θὰ μείνη, Ἀμαλία μου, χα-
ρισμένος νὰ σὲ ἰδῇ τόσῳ μεγάλῃν τό-
σῳ . . . ὥραϊαν.

ΑΜΑΛ. (περιθέλουσα) Ἀλλὰ παρατη-
ρήσατε, καλέ μου ἀνάδοχε, τί τερπνὴν
κατοικία!

MART. Τὸ παιδί, φαίνεται, θὰ ἔλαβε
μεγάλας σχέσεις . . καὶ θὰ τὸν ἐπροσ-
κλήσαν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

ΑΜΑΛ. (εὐρύουσα τὸν κώδικα ἐπὶ τῆς
τραπέζης) ὦ, ἰδοὺ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο βι-
βλίον τὸ ὅποιον τῷ ἡγοράσατε . . . τὸ
ἀναγνώριζω.

MART. Ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸ ἴδιον εἶνε
. . . ὁ κώδικας.

ΑΜΑΛ. Ὅπως νέον εἶνε ἀκόμη!

MART. Βεβαίᾳ ὥς φαίνεται προσέχει
τὰ βιβλία του . . Τί γυρεύεις ἀνάμεσα
εἰς τὰ φύλλα;

ΑΜΑΛ. Ζητῶ . . διότι καθ' ἣν ἡ-
μέραν τῷ ἐδώκατε τὸ βιβλίον τοῦτο ἔ-
φερον ἐπὶ τοῦ στήθους μου μικρόν τι
ἄνθος, τὸ ὅποιον ἔδρεψα εἰς τὸ περιβόλι-
μας, ὃ Ἀρμάνδος μοὶ τὸ ἐζήτησε καὶ
ἐγὼ τὸ ἔθεσα μεταξὺ δύο σελίδων . .
καὶ . . (ὅλη χαίρουσα ἀνευρίσκει αὐτό) ὦ!
ἰδοὺ το! . . ἰδοὺ το . . ξηρὸν . . μαρ-
νὴν . . ὦ προσφιλέ! πῶς τὸ διετήρη-
σε!

MART. Καὶ ἐγὼ χαίρω πολὺ, διότι φαί-
νεται ὅτι ὁ Ἀρμάνδος δὲν λησμονεῖ εὐ-
κολα . . καὶ ὅτι ἂν δὲν ἤλθε συχνώ-
τερα νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ, δὲν θὰ ἔλαβε
καιρόν. Καὶ πῶς ὄχι, ὅταν πρέπη νὰ ἐμ-
πλήξη εἰς τὸ κεφάλι του τόσα ἄρθρα;
(ἡ Ἀμαλία ἐπαναβέβη τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς
τραπέζης) Χίλια χρόνια μοὺ φαίνονται ἕως
ὅτου νὰ τὸν ἀκούσω νὰ μιλῇ. Πόσα
θὰ ζεύρη τώρα! . . σοφὸς θὰ ἦνε . .
Σολομὼν τὸ παιδί μου . .

ΑΜΑΛ. (βλέπουσα πρὸς τὰς κιγκλίδας)
Ἀνάδοχε, εἶνε αὐτὸς . . τὸν ἀνεγνώρισα
. . ἰδοὺ τον . .

MAR. (τυγχεκινημένος) Ὁ Ἀρμάνδος
ΖΑΚ. ΑΝΘ. = ΕΤΟΣ Β'.

μου; Τί ἔπαθ; ἀπὸ τὴν χαρὰν. . τρέ-
μουν τὰ πόδια μου . . ἐσκοτίσθηκα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΡΜΑΝΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΜ. (εἰσέρχεται χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν
πατέρα του) Μένει μὲ ζητοῦσι; (ἀναγνώ-
ρίζων τὸν πατέρα του ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκά-
λας του) Πάτερ μου!

MART. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν) Παιδί
μου! Πόσον εὐτυχισμένος εἶμαι ὅπου
σὲ βλέπω πάλιν.

ΑΡΜ. Καὶ ἐγὼ, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ.

MART. Εἶχα κάμποσον καιρὸν ν' ἀ-
πολαύσω παρόμοια χαρὰ.

ΑΡΜ. Θαυμάζω πολὺ πῶς ἰδῶ εἰς
ὦτέλ;

MART. Ἄφησα τὴν Αὔρην σήμερον τὸ
πρωτὶ διὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ Παρθενάγω-
γεῖον τὴν Ἀμαλίαν ἣ ὅποια τώρα θὰ
κατοικήσει μαζὶ μας.

ΑΡΜ. (χαίρει τὴν αὐτὴν) Δεσποινίς, Ἀμα-
λία!

MART. Καλὲ τί εἶν' αὐτὸ τὸ σποινίς
καὶ σποινίς ἀγκάλιασέ την, εἶνε ἡ
μικράμας Ἀμαλία, ἡ Ἀμαλία μας, ἀ-
ναστηθήκατε μαζὶ;

ΑΜΑΛ. (μειδιῶσα) Δὲν μὲ ἀναγνώριζε-
τε πλέον;

ΑΡΜ. Πράγματι, ἐμεγάλωσε πολὺ, ἔ-
γινε πολὺ ὥραϊα.

ΑΜΑΛ. Τὸ νομίζετε;

MART. Τὸ πιστεύω ἐγὼ . . ἡ κοπέ-
λας εὐκολὰ ξεβλαστώνουνε, εἶνε τώρα
εἰς ἡλικίαν γάμου—χμ!

ΑΜΑΛ. (ἐπιβάλλουσα αὐτῇ σιγὴν) Ἀνά-
δοχε, σιώπα.

MART. Καλὰ, τὰ λέμε ἀργότερα. Γιὰ
πές μου, παιδί μου, πῶς πάει ἡ ὑγεία;
πῶς πᾶνε τὰ μαθήματα;

ΑΡΜ. Ὅλα καλὰ, πάτερ μου.

MART. Εἶδα ἀπάνου εἰς τὸ τραπέζι,
τὸν κώδικά σου, καλὸ σημάδι, βλέπω
πῶς σοῦ ἀρέσει ἡ μελέτη . . εἶσαι τα-
κτικός.

ΑΜΑΛ. ὦ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ ἀγαθὴ μήτηρ σὰς, ὅταν κατὰ τὴν ἀφίξιν μας τῇ ἀφίγηθώμεν τὰς προόδους σας.

ΑΡΜ. Ἀ, ἡ μήτηρ μου! ἀκόμη δὲν μοὶ εἴπατε τίποτε περὶ αὐτῆς; ἔχει καλῶς;

ΜΑΡ. Εἶνε καλὰ μὲ τὴ χόρη τοῦ Θεοῦ, μὲ ἐφόρτωσε μὲ φιλιὰ μὲ χαίδια νὰ σοῦ δώσω, καὶ ἔπειτα ἐπορεύσῃ εἰς τὴν τζέπε μου αὐτὰ τὰ δύο ζευγάρια μάλλινα σκαλισμένα ὅπου τὰ ἔτριπες ἡ ἰδίᾳ μὲ τῇ σκαρτσουνοδελόνες; τῆς (εἰσάγει αὐτὰ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ καὶ τὰ δίδει τῇ Ἀρμάνδῃ)

ΑΡΜ. (μετ' εὐχαριστίας) ὦ! νὰ τὴν εὐχαριστήσατε ἐκ μέρους μου. (τὰ θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης)

ΜΑΡΤ. Ξέρεις τί ἄλλο; μὲ τὸ στανιὸ ἤθελε νὰ μὲ φοριώσῃ ἕνα μπουκάλι σίκερ, (γελῶν) μάλιστα, κύριε, σίκερ. . . Τί ἔπαθες γυναῖκα; τῆς λέγω! ὅταν ἔλθῃ τὸ παιδί μας, ἐδῶ πίνει ὅσον θέλει. Εἰς τὸ Πηρίσι πίνει ἀρκτέ. Μὰ τί ἔχεις; Ἀρμάνδε μου; στέκει; ὅαν ζεχτισμένο;

ΑΡΜ. (ταραττόμενος) Ἐγώ;

ΑΜΑΛ. Σὰς ταράττει ἔτσι; ἡ ἐπίσκεψίς μας;

ΑΡΜ. ὦ τί λέγετε! Ἦ ἔκπληξις. . . ἡ χαρὰ. . . διότι δὲν σὰς περιέμενον.

ΜΑΡ. Εἶς ἡ χαρὰ, ἡ χαρὰ! Δόξα σοι ὁ Κύριος! Σοῦ ἔλαγα λοιπόν. . . ὅτι..

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΕΥΤΥΧΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΥΤ. (τρέχων) Ἀρμάνδε, ἐλθέ! σὲ ζητοῦσι. . .

ΑΡΜ. (ἀρπάζων αὐτὸν ἐκ τοῦ θραχίονος) Σιωπὴ εἶνε ὁ πατήρ μου.

ΕΥΤ. (ὦ διάβολε!)

ΑΡΜ. (παρουσιάζων αὐτὸν) Ὁ Κύριος, Εὐτύχιος Ἀσρός, δικηγόρος καὶ φίλος μου.

ΜΑΡ. (εἰσάγων τὸν πλὸν τοῦ) Δικηγόρος!

ΕΥΤ. Ὁ φίλος μὲ ὑπερυψώνει!

ΜΑΡ. (ὦ; ἄνω) Ὦ! ἦνε ὁ νοικοκύρης, βέβαια. . .

ΕΥΤ. (χαριεῶν) Κύριε. . . Δεσποινίς. . . τὰ σεβαστικά μου. ! (ὁ ἀγαθός, πατήρ δὲν ἀνέγνωσε τὸν Λαβάντε)

ΜΑΡ. (πρὸς τὴν Ἀρμάνδαν) Χαίρετα λοιπόν Ἀρμάνδε. Σὰς; λοιπόν, κύριε, φιλοξενεῖτε τὸ παιδάκι μου;

ΕΥΤ. Ἐγὼ; τί λέγετε; εἴτῃς εἰς τὴν οἰκίαν του.

ΑΜΑΛ. Οἰκίαν του;

ΜΑΡ. Ἐχει; σπῆτι εἰς τὴν ἐξοχὴν;

ΑΡΜ. [παρὰ πρὸς τὸν Εὐτύχιον] Ἀνδρέα;

ΕΥΤ. (Ἀ! τὴν ἔκαμα) Ὅχι, ὄχι! ἤθελε νὰ εἴπω εἰς τὴν οἰκίαν μας, διότι ἀφ' αὐτοῦ ἀνέκει καὶ εἰς τοῦ; δύο, εἶνε καὶ ἡ δική του καὶ ἡ δική μου, ἐπομένως. . .

ΑΡΜ. Τὴν ἐλάβομεν ἀπὸ κοινοῦ ὡς π' ἐνοίκιον.

ΕΥΤ. Ἰδού.

ΜΑΡΤ. Διάβολε! Μὰ πότες μου πινε διὰ μου, εἶνε ὥριτο, ὅλ' ἦνε καὶ ἀλμυροῦλι.

ΑΡΜ. ὦ! εἰς τὴν ἐξοχὴν. . .

ΕΥΤ. Τὰ ἐνοίκια εἶνε εὐθηνότατα.

ΜΑΡ. Ἀλήθεια!

ΑΡΜ. Καὶ ἔπειτα ἀπολαμβάνει τὴν ἑρμείαν, ἥτις πολὺ συνιστᾷ εἰς τὴν μελέτην.

ΕΥΤ. Τὸ πράσινον τῆς ἐξοχῆς χρῶμα. . . ὁ καθρέας; ἀλλ', οὐδὲν καλλίτερον ἢν εὐθισθῇ τις εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Νόμων. Ὁ Λυκούργος, ὁ Κικέρων, ὁ Δαρμυσθένης, ὅλοι οἱ ἔξοχοι νομομαθεῖς; τῆς ἀρχιεπιστοῦ; ἐπείουν τὰς μελέτας; τοὺς ἐκτὸς μου.

ΜΑΡ. Ἀ! Τότε πάει πολὺ καλὰ, ἀφ' οὗ χρησιμεύει νὰ μελετᾷτε καλλίτερα, καὶ δὲν κοττίζει καὶ πολὺ. . .

ΕΥΤ. Ἐκτὸς τοῦτου θὰ ἐννοήσατε διὰ αἱ σχολαστικὰ οἰκονομίζε. . .

ΜΑΡ. Πραγματικῶς; ἀφ' οὗ λοιπόν εἰμαι, ὅαν νὰ παύσῃ, εἰς τὸ σπῆτι σου, μοῦ ἔρχεται. ὁρᾷς νὰ μὴν ἀνχωρήσω παρὰ ἀπὸς εἰς τὰς ἐδεκά.

ΕΥΤ. (Ἀοι, Ἀοι!)

ΑΡΜ. (Τί διαβόλο ἰδέα τοῦ ἡλθεῖς!)

MART. Καὶ εἴτε θά γυμνασίωμεν μάχῃ καὶ θά διασκεδάσωμεν ὅλο τὸ βράδυ.

ARM. (Σιγὰ πρὸς τὸν Εὐτύχιον) Καὶ αἱ κοκκῶναι, τὰς ὁποίας περιμένοντες;

MART. Αἵ, τί λές, Ἀμαλία μου;

ΑΜΑΛ. (ἀγαλλομένη) Βεβαίως, ἀνάδογέ μου, τί καλλίτερον!

MART. Λοιπὸν ἐγίνεκε, θά μείνωμεν ARM (βάζων ἐαυτὸν ὅπως φανῇ ἀγαλλόμενος) Τῷ ὄντι· ὦ πόσον χαίρω!

MART. Θά περάσωμεν τὴν νύκτα εἰς τὸν σιδηρόδρομον... ἀλλὰ μὴ φορὰ πόσον δὲν βιάζεται, δὲν θά λιγνύσουμε, θά κοιμηθούμεν αὖριον μὲ περισσώτερη ὄρεξις εἰς τὰ σεντόνια. Ἀλήθεια, Ἀμαλία μου;

ARM. (πρὸς τὸν Εὐτύχιον) Πῶς νὰ τοῦς ἀπομακρύνωμεν.

EYT. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ἡξάρω πῶς.

ARM Καὶ ὁμοῦς πρέπει νὰ εὐρωμεν τὸν τρέπον.

MART. Καλὲ τί κρυφοκουβεντιάζετε εἰς αὐτοῦ πέρι;

ARM. Τίποτε, εἶνε ὅτι...

MART. Μήπως σὰς ἐνοχλοῦμε;

ARM. Μὰς ἐνοχλεῖτε; τί λέγετε;

ΑΜΑΛ. (ἀπεκρίνουσα αὐτὰς) Ἴσως οἱ κύριοι ἔχουσιν ἄλλα σχέδια...

MART. Ἄλλα σχέδια;

ARM. Πράγματι. Μὴ φανταζόμενοι δι' ἡθέλωμεν λάβει τὴν εὐτυχίαν... τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς ἐπανιδώμεν...

MART. Λοιπὸν, ἐμπρός, τί τρέχει; μὴν ἐντρέπεσαι, πέρις μου τὴν ἀλήθειαν...

ARM. Εἴχουμεν ἀποφασίσαι νὰ ὑπάγωμεν εἰς Περσιόους.

EYT. Εἶνε, βλέπετε, ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων... Ὁ Ἀρμάνδος ἀπόψε θά ἐξετασθῇ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τοῦς καθηγητῶν Νομικῶν.

MART. Ω! Ω! τοῦς καθηγητάς... Αἱ; πῶς σοῦ φαίνεται, Ἀμαλία! ὁ Ἀρμάνδος πιγαίνει νὰ μιλήσῃ ἐμπρός εἰς τοῦς καθηγητάς.

ARM. Ἀλλ' ἀφοῦ εἴσθες ἐδῶ θά

τὸ ἀναβάλωμεν δι' ἄλλην ἡμέρα

MART. Ὅχι, δὲν θέλω τὴν ἐπιστήμην σου πρῶτα, παιδί μου· τοῦτο μ' ἔλειπε τώρα, νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν δουλειά σου.

ARM. Ὅχι, ὄχι, πάτερ μου...

MART. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω, ναί.

EYT. Πολὺ φρόνιμα δμιλεῖ ὁ παππάκης σου.

MART. Αὖριον μεθύριον ὅταν ἔλθουν ἡ διακοπαὶ διασκεδάζουμε καὶ μὲ τὸ παρπαῖνον.

ARM. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, πάτερ μου· θά διέλθω μὲ ζήσας ὅσον καιρὸν δυνήσῃ περισσώτερον.

MART. Καὶ ὡς τόσον πηγαινὲς νὰ μελετήσας, παιδί μου

ΑΜΑΛ. (Καὶ ὁμοῦς δὲν πιστεύω εἰς τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐξέτασιν.)

MART. Λοιπὸν σοῦ ἀφίνωμεν ὑγεία

EYT. (τὴν ἐγλυτώσαμεν) (κρότος μάζης ἔστωθεν)

ARM. (ὦ, Θεέ μου!)

EYT. (Μία ἄμαξα σταματᾷ εἰς τὴν κυκλίδας.)

ARM. (Ἀνερπιβόλως εἶνε ἡ Ὀλυμπία)

EYT. (Τρέχω νὰ τὴν ἐμποδίσω (διεσπύεται πρὸς τὴν θύραν ὅτε ἐμφανίζεται ἡ Ὀλυμπία)

ARM. (Εἶνε πολὺ ἀργά.)

EYT. (Ἐπιασθήκαμε εἰς τὰ πράσκα)

ΣΚΗΝΗ ENNATH

ΟΛΥΜΠΙΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΟΛΥΜ. Πῶς... δὲν εἶνε κἀνείς ἐδῶ νὰ μὲ ὑποδεχθῇ, νὰ μοὶ προσφέρῃ τὸ βραχίονα;

ΑΜΑΛ. (Μὴ γυνή!)

MART. (Μα κυρία!)

ΟΛΥΜ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ εὐγας νεῖς εἴσθες, κύριοι, πολὺ περιποιητικοί.

ARM. (Ὅποια ταραχή! ψυχρὸς ἰδρὼς μὲ περιβρέχει.

ΟΛΥΜ. Ω! εἶνε καὶ ἄλλοι ἐνταῦθα... συγχωρεῖτε δὲν εἶδον... (θεωροῦσα τὸ Μαρτὲν διὰ τῶν διόπτρων)

MART. (Εἶνε κοντόφθαλμη. ὥς φαίνεται, εἶνε μεγάλη κυρία)

ΟΛΥΜ. (Τὶ ὥραξίς ἀρχαία κεραλή!) (ποιοῦσα ὑπόκλητον ἐπιτετραυμένην καὶ ὑπερβολικὴν) Κύριε...

MART. Κυρία! (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον) ποία εἶνε ἡ ὥραξίς ἐκείνη κυρία;

ARM. Εἶνε... (Τί νὰ τοῦ εἶπω;) εἶνε...

ΕΥΤ. (ταχέως) Μίξ πελάτις (μυστηριωδῶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ).

ΟΛΥΜ. Πῶς;... Τί;...

ΕΥΤ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν) (Σιωπή! φρόνησις!)

ARM. Ναι, εἶνε μία τῶν πελαγίδων τοῦ φίλου μου Εὐτυχίου.

ΟΛΥΜ. (Θέλουν πράγματι νὰ ἦμαι πελάτις τῶν.)

ΕΥΤ. Ἡ κόμησας Κρακορίσα.

ARM. Πολωνίς.

MART. Διάβρε! — χαιρέτησε, Ἀμαλία, γιὰ σου.

ΕΥΤ. Ἐρχεται νὰ μὲ συμβουλευθῇ περὶ τινος ἐκκερμῶς ὑποθέσεως.

MART. Εἶνε ἡ δουλειά σου, εἴθε δικηγόρος.

ΕΥΤ. Πρόκειται περὶ τοῦ διαζυγίου τῆς.

ΟΛΥΜ. (Ἀκμυρὰ τὸ ἐπέτυχεν.) (γελᾷ)

ARM. Εἶνε κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς.

MART. Τὸ πιστεύω.

ARM. Ἀλλὰ δυστυχῆς ὡς πρὸς τὸν γάμον.

ΟΛΥΜ. (ὑποκρινομένη λήπην) ὦ! ναι, δυστυχιστάτη.

ΕΥΤ. Δεκαπενταετίς; ἔλαβε σύζυγον ἐν τέρας, ἕνα διαστραμμένον.

ΟΛΥΜ. (ὡς ἄνω) Τῷ ἄντι.

MART. Ἀλήθεια; ἡ καυμένη!

ARM. Ὅστις κατασπατάλησε τὴν παρουσίαν τῆς, τὴν στενοχωρεῖ, τὴν βασανίζει.

ΟΛΥΜ. Καὶ μὲ κτυπᾷ, κύριοί μου.

MART. ὦ θεέ μου! εἶνε δυνατόν;

ΕΥΤ. Σὰς ἐκτύπησε;

ΟΛΥΜ. Ναι, ἀγαπητέ μοι, τὸ τέρας ἐκεῖνο ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ κατ' ἐμοῦ

τὴν ράβδον τοῦ, κατὰ μιᾶς ἀπογόνου τῶν Κρακορίσκ!

MART. Ἀπογόνου τῶν Κρακορίσκ!

ΕΥΤ. Σὰς ἐκτύπησε, καλὰ... τοῦτο εἶνε εὐτύχημα.

MART. Ἡὼς! εὐτύχημα;

ΕΥΤ. Διὰ τὴν δίκην διότι θὰ κερδίσετε.

ARM. Ὑβρεῖς. = αἰκισμοί. ὑπερβολαὶ συζυγικῶν δικαιωμάτων, ἀρθρον 228 τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

ΕΥΤ. (Ὡθῶν αὐτὸν καὶ σιγὰ) 223 ζῶον τετράποδον!

MART. (Καθ' αὐτόν) Πῶς πικρὴ εἰς τὰ δάκτυλα τὸν κώδικα ὁ υἱός μου, Ἀμ! κυρία, σὰς συλλυποῦμαι... ἀπὸ σήμερον καθά πρωτὴ θὰ διαβάζω τὴν δικαστικὴν ἐφημερίδα διὰ νὰ μάθω νῦν διὰ τὴν δίκην σας.

ΟΛΥΜ. (χαίρειν) Κύριε...

MART. Ἐλα, Ἀμαλία μου, προσκίνησε τὴν κυρία.

ΕΥΤ. (πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν) Καταδεχθῆτε, κυρία κόμησας, νὰ διελθῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, ἐκεῖ δὲ θὰ μοὶ ἐξηγήσετε τὰ τῆς δίκης σας.

ΟΛΥΜ. (σιγὰ) Εἶνε καλὴ;

ΕΥΤ. (ὡς ἄνω) Καὶ παξιμάδια (προσφέρον αὐτῇ τὴν χειρὰ καὶ γεγωνοῦσά τῃ φωνῇ) Ὁρίσκατε, κυρία.

ΟΛΥΜ. Τὶ κωμωδία! (εἰσέρχονται εἰς τὴν σκιάδα.)

MART. (Συνοδεύων αὐτὴν) Εὖγε, κύριε δικηγόρε, νὰ τὴν περατοποιήσῃς μὲ ζήλον νὰ κάμῃς τιμὴν εἰς τὸν ἐαυτόν σας. Ἡ καυμένη! Ἰδὲ τώρα, μία κόμησας, μία ἀπόγονος τῶν... ὁ φίλος σου ἔχει καλὴν πελατεῖαν.

ARM. ὦ! εἶνε εὐτυχής.

MART. Πρὶν νὰ σ' ἀφίσω θὰ σοῦ μετρήσω τὸ μηνιατικόν σου. Εἴμεθα βλέψεις, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς καὶ καταλαβαίνω πῶς θὰ σοῦ χρειάζονται.

ARM. Ναι, πάτερ μου ἔχω μετρίστην ἀνάγκην.

MART. Πρόσμενε, τώρα σοῦ μετρώ τὰ χρήματα. (ἔλαγει δερμάτινον βαλάντιον καὶ

πληγαίνει νά μετρήτη τὰ χρήματά ἐπὶ τῆς τραπέζης δεξιᾷ)

ΑΜΑΛ. (πλησιάζουσα τὸν Ἀρμάνδον καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Κύριε Ἀρμάνδε, εἰσθε ἡ μόνη ἀγάλλισαίς τοῦ, ἡ μόνη του ἐλπίς, μὴ διαλύσθῃτε τὰ εὐτυχῇ ὄνειρά του, σὰς παρακαλῶ,

ΑΡΜ. (συγκεκνημένως) Ἀμαλία .. καὶ δύνασθε νὰ πιστεύσῃτε ..

ΑΜΑΛ. Σιωπῇ ! (δεικνύουσα τὸν Μαρτὲν)

ΜΑΡΤ. (ἐπιστρέφων) Ἰδοῦ, ἑκατὸν φράγ' καὶ εἰς λιανὰ.

ΑΡΜ. (λαβάνων τὰ χρήματα) Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΤ. Καὶ τώρα, κατριγαροῦδικό μου, ἀγκάλιασέ με.

ΑΡΜ. Χαίρε, πάτερ μου .. χαίρε Ἀμαλία.

ΑΜΑΛ. Χαίρετε, κύριε Ἀρμάνδε.

ΜΑΡΤ. Ἐργάζου καὶ κάμε ὥστε νὰ ἡμιορῶς τὰς διακοπὰς νὰ τὰς περάσῃς εἰς τὸ σπῆτί μας. Πηγαίνω νὰ τὸ εἰπῶ τῆς μητρός σου.

ΑΡΜ. Ναι, πάτερ μου, μὴ ἀμφιβάλῃτε.

ΜΑΡΤ. Ὡ τὴν καλὴν γυναικα. Θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὅταν τῆς εἰπῶ, μὲν φθάσω, γλίσγωρα θὰ ἰδῇς τὸ παιδί σου. Ἐλα, ἔχε γεία, χαίρετά μου τὸν φίλον σου τὸν κύριον δικηγόρον.

ΑΡΜ. Εὐχαριστῶ καὶ δι' αὐτὸν, πάτερ μου. Χαίρετε, καλὸν ταξίδι, νὰ μοῦ φιλῶς τὴν μητέρα.

ΜΑΡΤ. Ἡθελε νὰ καθίσω περισσότερον μαζὶ σου, ἀλλὰ ἐσὺ ἔχεις ὑποθέσεις, σὲ περιμένουν οἱ καθηγηταί σου. . . Ἐ ! τί νὸ γέννη, ὑπομονή ! Ἐλα Ἀμαλία μου. Ἐλα μὴπως ἀργοπορήσῃ ἐξ αἰτίας μας. Ἐχε γεία, παιδί μου' σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐκβασί καὶ νὰ μᾶς γράψῃς εὐθὺς πῶς ἐπῆγες εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. Τώρα πεγαίνω' χαίρε. (Θλίβει μίαν ἐπιφορὰν τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βήθους μετὰ τῆς Ἀμαλίας· ὁ Ἀρμάνδος τοῦς συνοδεύει, ἔπειτα ἐπιστρέφει καὶ κἀνοῖται σκεπτικῶς παρὰ τὸ δένδρον.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΕΥΤΥΧΙΟΣ ἔπειτα,
ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΥΤ. (ἐμπροσθέντος εἰς τὴν θύραν τῆς σκιάδος) Ἀνεχώρησαν. . (κτυπῶν τὸν ὦμον τοῦ Ἀρμάνδου) Ἠξέυρεις ὅτι ὁ πατήρ σου εἶνε κάλλιστος ἄνθρωπος ;

ΑΡΜ. Ναι, καὶ ἐνίοτε μὲ τύπτει ἡ συνείδησις ὅτι ἀναισχύντως τὸν προδίδω.

ΕΥΤ. (πλησιάζων εἰς τὴν σκιάδα) Ἐλθετε ὥρεια μου Πολωνίς, δύνασθε νὰ πλησιάσετε.

ΟΛΥΜ. (εἰσέρχεται καγγάζουσα) Ἀ ! Ἀ ! Τί λαμπρὰ ἐφεύρεσις ! καὶ ὁ γέρον τὴν κατέπιε. (ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα) ὦ ! ἑνάρστε καὶ εὐπιστε γέρον, σὲ εὐλογῶ.

ΑΡΜ. (δυστηρεστημένος) Ὀλυμπία ! . .

ΟΛΥΜ. Ἡ δὲ ἀφελὴς χωρικὴ ἦτις δὲν ὠμίλει, ἀλλὰ μὲ ἠτένιζε κατὰ πρόσωπον μὲ ὀφθαλμοὺς οἵτινες ἐνέπνεον τρόμον, θὰ εἶνε ὡς φαίνεται παιδικὸς σου ἔρως, ἀλήθεια ; ἔρως εἰδυλλιακός.

ΑΡΜ. (σοβαρῶς) Εἶνε θυγάτηρ φίλου τινὸς τοῦ πατρός μου, τὴν ὁποῖαν ἀνέθρεψε.

ΟΛΥΜ. Μὲ τὸ γάλα τῆς γίδας ἔτω ;

ΑΡΜ. Ἀρκοῦσι πλέον αἱ ἀστείοντες.

ΟΛΥΜ. Πόσον ἀξιαγάπητος εἰσθε ! Ἐγὼ ἀστείονομαι καὶ σὺ ὀργίζεσαι. Ἐσὺ μὲ προσεκάλεσας διὰ νὰ μοῦ κάμῃς τὸν σοβαρόν· καλλίτερον νὰ μὲ ἀφίνες εἰς τὴν οἰκίαν μου.

ΕΥΤ. Πράγματι, ἔχει δίκαιον, ἔλα λοιπὸν γέλα καὶ σύ. Τί σοβαρότης εἶνε αὕτη.

ΟΛΥΜ. Ἐγὼ διὰ νὰ ἔλθω μὲ σὰς ἀπέβαλον ἕνα κύριον ὅστις μὲ παρακολουθεῖ μὲ φλογερωτάτας ἐκφράσεις ἔρωτος.

ΕΥΤ. Εἰς λάτριν ;

ΟΛΥΜ. Βεβαίως, εἰς γέρον πλουσιώτατος μοῦ προσφέρει τὴν καρδίαν του καὶ τὴν χεῖρά του.

ΕΥΤ. Παραμύθια.

ΑΡΜ. Καὶ ἐδέχθητε ;

ΟΛΥΜ. Όχι, τὸ βλέπετε, ἀχόριστε, καὶ ἐθυσίασα διὰ σᾶς τὸν Κροῖτον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐὰν ἐξακολουθεῖτε νὰ κάμνετε ὡς πρὸ ὀλίγου . .

ΑΡΜ. Συγγνώμην, συγγνώμην προσφιλῆς Ὀλυμπία, ἤξεύρετε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, ὅτι δὲν ἀγαπῶ ἢ σᾶς μόνον.

ΟΛΥΜ. Ἀ! θέβαια τὸ βλέπω . . καὶ τὸ βραχιόνιον τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπεσχέθητε;

ΑΡΜ. Διωρίσθη . . . θὰ σᾶς τὸ φέρω αὖριον.

ΟΛΥΜ. Εὖγε . . ὡς φαίνεται σᾶς ἐπανήλθεν ἡ εὐγένεια (τείνουσα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα ἣν ὁ Ἀρμάνδος ἀσπάζεται. Θόρυβος ἔσωθεν).

ΥΠΟΚ. (ἔσωθεν) Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ ὠραῖά μου, δεσποινίδες.

ΕΥΤ. ὦ, ἰδοὺ ἡ φαίδρα συντροφία.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΥΠΟΚΟΜΗΣ, ΦΙΛΟΙ, ΜΑΛΒΙΝΑ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΕΥΡΥΔΙΚΗ εἶτα ΣΑΡΑΝΖΩΝ, ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, Ἀχθοφόροι τοῦ σιδηροδρόμου καὶ οἱ ἄνω.

ΟΛΟΙ. (εἰσερχόμενοι) Καλημέρα Ἀρμάνδε, καλημέρα.

ΥΠΟΚ. Ὑγεία καὶ χαρὰ εἰς τὸν Ἀμφιτέρωνά μας.

ΜΑΛΒ. ὦ! τί λαμπρὸς περίπατος, ἀγαπητέ μοι!

ΜΑΡΓ. ὦ! πόσον ὠραῖον εἶνε τὸ δάσος; Ὁ τέλλ.

ΕΥΡ. Διτρεῦώ τὴν πρασιὰν εἶμαι ἀγοστής.

ΜΑΛΒ. (κρεμῶσα τὸν πλὺν της ἐκ τινος δένδρου ἄδει)

Ζήτω ὁ ἔρω, Ζήτω ἡ χαρὰ!

Σιὸν ἄδη αἱ θλίψεις καὶ τὰ δεινά.

(διακοπτομένη) ὦ εἴτι, σὺ, Ὀλυμπία μου;

ΜΑΡΓ. Τί ὠραῖον φόρεμα! ὁποία μεγαλοπρέπεια.

ΕΥΡ. Διὰ τί δὲν ἦλθες μαζὶ μας ἐκ Περσιῶν;

ΟΛΥΜ. Ἦλθον μὲ τὴν ἀμαξάν μου ΜΑΡΓ. (γελῶσα) Ἀ! τὴν ἀμαξάν τη; Δεσποινὶς μὲ τὴν ἀμαξάν σας.

ΜΑΛΒ. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤρχειτο εἰς τὰ δοκίμια μὲ τ σόκα ρ α .

ΕΥΤ. (εὐροῦσα τὰς περικνημίδας καὶ ἐντυλίσσουσα αὐτάς) ὦ τί ὠραῖα σκατσούνια! (ὅλοι γελῶσι)

ΜΑΛΒ. Ἦτε μας, Ἀρμάνδε, εἶνε δὲ σᾶς αὐτὰ τὰ σεαλτσούνια;

ΑΡΜ. (τεθορυβημένος) Ἐ! εἶνε τὸ κηπουροῦ μου. (ὅλοι γελῶσι)

ΟΛΥΜ. Ἐ, κύριοι καὶ κυραὶ δ. νημίζετε ὅτι εἶνε πλέον ὥρα νὰ ὑπάγαμεν εἰς τὴν τράπεζαν;

ΜΑΡΓ. Ἦ καθὰ αὖρα φρικῶδῶς ἐξύπνητε τὴν ὄρεξίν μου.

ΜΑΛΒ. Πεινῶ ὥστε δύναμαι νὰ καταβροχθίσω λίθους.

ΕΥΤ. Πολυτίμους; ἐννοεῖτε; ὡς Κλεοπάτρα . . ἥτις τοῦς ἐπινεν εἰς ἕξιδα.

ΜΑΛΒ. Πεινῶ διὰ δύο.

ΕΥΡ. Μελβίνα! εἴσαι λύκαινα; πρὸ ἀναχωρήσεως ἔφαγες ἑξ ἑξατ γλυκίσματα ΜΑΛΒ. Οὔτε καὶ τὰ ἡθύνθην.

ΑΡΜ. Ὀλίγην ὑπομονήν, δεσποινίδι Προσμένω ἕνα προσκεκλημένον καὶ ἔπειτα.

ΟΛΟΙ. Καὶ πότες εἶνε;

ΜΑΡΓ. Ρώσος, ποίγικψ;

ΕΥΡ. Ἀμερικανός; τραπεζίτης;

ΜΑΛΒ. Μὴ ἦνε Σ.τ.δ. Ἀρ.ψ, Οσποδός

ΕΥΤ. Κῆτι τοιοῦτον.

ΣΑΡ. (εἰσερχόμενος) Ἰδοὺ ἐγώ, φίλοι μου ἀκριβῆς ὡς Σ]μα

ΟΛΟΙ. Σαραζών!

ΟΛΥΜ. Ὁσέ μου! (στρέφουσα τὸ πρσσωπον ἵνα μὴ τὴν ἴδῃ ὁ Σαραζών)

ΑΡΜ. Βλῦθετε, ἐπὶ τέλους, προσελέσσετε καὶ λίαν ἐνδιαφέρων, κύριε Σαραζών, ἐφοβούμην μὴ λειψήτε ἀπὸ τὸν λόγον σας.

ΣΑΡ. Ποτὲ δὲν τὸ κάμνω αὐτό. Σ' ἔφερα τὸ πεπόνι.

ΕΥΤ. [λαβόμενος αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχιονίου Εὖγε, τώρα θὰ ἔχομεν δύο

ΣΑΡ. Ἄ, γὰρ, τί προσφιλὲς ἀστεῖος!

ΑΡΜ. (σὺν) Ἐφίεσθε τὸ ποτόν;

ΣΑΡ. (Ναί, μέρος αὐτοῦ εἰς ἐμπό-
ματτα, ὡς σὰς εἶπον, καὶ μέρος...)

ΑΡΜ. (Καλὰ, θὰ υπογράψωμεν ἔπειτα
τὰ φροῦτα).

ΕΥΤ. (Μεταξὺ τυρίου καὶ ἀπίων).

ΣΑΡ. (Λοιπὸν παρουσιάσατέ με, πα-
καλῶ, πρὸς τὰ, δεσποινίδας)

ΕΥΤ. (παρουσιάζων αὐτὸν) Εὐχάριστος,
ὦρκαί, καὶ χαριτάεθρυναι δεσποινίδας,
ὡς παρουσιάζω τὸν κύριον Σκακίζῶν.

ΣΑΡ. [εὐρεθεῖς ἀντιμέτωπος τῇ Ὀλυμπίᾳ]

ΟΛΥΜ. (καθ' ἑαυτήν) Ἄοι!

ΑΙΜΙΔ. (σὺν) ὦ, ἔχομεν ἀπροσδό-
κτον συνάντησιν!

ΑΡΜ. Τὴν γνωρίζετε;

ΣΑΡ. Μπᾶ! ἐγὼ εἶμαι...

ΟΛΥΜ. (Σιωπῇ) Συνδρομητῆς εἰς τὰς
τεῖς τῆς ὁρχήστρας;

ΣΑΡ. (σὺν) Ἡὼς, εἶθε εἰδῶ; πῶς ἔ-
λχῃ;

ΟΛΥΜ. (ὑποκρινομένη τὴν ζηλότυπον) Ἡ-
ευρον, ὅτι θα εὕρισκτο ἐδῶ, προδότα.

ΣΑΡ. Ἀλήθεια! δι' ἐμέ... ἔ-
μνη ἡ γυνὴ μὲ λατρεύει... δὲν ὑπάρ-
χει ἀντίρρηση... οὐ λατρεύει.

ΔΑΥΡ. [εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Βαττιανοῦ
καὶ ἐνδὲς ἀποφορῶν τοῦ σιδηροδρόμου φερό-
ντων κιβώτιον τι ὅπερ ἀποθέτουσιν ἐν τῇ μέσῃ
τοῦ θεάτρου] Κύριε, ἔφερον διὰ τοῦ σιδη-
ροδρόμου τὸ κιβώτιον τοῦτο εἰς τῶνο-
μά σας.

ΑΡΜ. Κιβώτιον!

ΣΑΡ. (τῷ Βαττιανῷ) Ναι, ναί, ἀποθέ-
σατέ το ἐκεῖ.

ΟΛΥΜ. Τί εἶνε; κημῖα ἐκπληξίς!
τί εἶνε ἐκεῖ μέσση;

ΟΛΟΙ. Νὰ ἴδωμεν, νὰ ἴδωμεν. (πλη-
σιάζουσιν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ τὸ ἀνοίγουσι)

ΣΑΡ. Εἶνε τὰ ἐμπορεύματα περὶ τῶν
ὁποίων σὰς εἶπον.

ΟΛΥΜ. ὦ! ὤραματτα θαλκμοστολῆς!
ὦ! πόσση παιγνιδάκια.

ΕΥΤ. Καὶ συρικτρούλαις! φλκου-
τάκια! ὦ! ὠρίτων! (γενικὸς θόρυβος)

ΟΛΟΙ. ὦ, συρικτρούλαις! (λαμβά-
νουσιν ἅνα μίαν)

ΣΑΡ. (πρὸς τὸν Ἀρμίνδον) Σὰς τὸ εἶ-
πον, ὅτι ἦσαν ἐμπορεύματα ἐξοδεύσιμα.

ΑΡΜ. Πονηρὸ γέρον!

ΕΥΤ. Ἀγνοοῦμένη μου!

ΑΙΜΙΔ. Τέλος πάντων θὰ φάγωμεν
ἡ ὄχι;

ΕΥΤ. Ἔως ἔτου ἐτοιμασθῇ τὸ γεῦμα
προτείνω μίαν γκαλόπ.

ΟΛΟΙ. Πεινώμεν, διάβολε!

ΔΑΥΡ. (ἀναγγέλλων) Τὸ γεῦμα, κύριοι
καὶ κυρίαι εἶνε ἔτοιμον.

ΑΡΜ. Εὐγε, εὐγε, εἰς τὴν τράπεζαν.

ΕΥΤ. Ζήτω ἡ εὐθυμία.

(Οἱ κύριοι προσφέρουσι ταῖς κυρίαις τὸν βρα-
χίονα καὶ ἔρχονται χορεύοντες καὶ ἄδον-
τες συνοδεύουσι δὲ τὸ ἄσμα καὶ τὸν χορὸν
διὰ τῶν συρικτρῶν. Καταπεινώνεται ἡ αὐ-
λαία.)

Ζήτω ὁ ἔρως, ζήτω ἡ χηρὰ!

Ἐστὸν ἤδη αἱ θλίψεις καὶ τὰ δεινά!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἰούλιος εἰδούσα φέρουσα εἰς τὸ περιβόλιον
διὰ τῆς θύρας πέρουσα πρὸς τὸ μαγειρεῖον,
εἰς τὸ βάθος ἀριστερᾶς θύρας δι' ἧς μεταβί-
ναι τις διὰ τίνος διαδρόμου πρὸς τὴν οἶνον.
θήκην—Μεγάλῃ θύρᾳ μὲ ὕψους εἰς τὸ
βάθος διὰ τῆς, ἐρμάριον ἐφ' οὗ κάλαθος τα-
θειμένη ὀριζόντιως. Δεξιᾷ μετὰ τὴν θύραν
τοῦ μαγειρείου τράπεζα μὲ ἐπὶ τρουβλία.
ἡ τράπεζα εἶνε κεκαλυμμένη διὰ τοῦ τρα-
πεζομανδύλου, ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχουσι χει-
ρόμακτρα, μαχαίροπῆρουνα καὶ κολλητρία.
Εἰς τὸ προσκηνίον ἀριστερᾶς καρέλαι καὶ
ἄλλη τράπεζα πλησίον τῆς θύρας τοῦ βᾶ-
θους, ὠρολόγιον καὶ ἄλλα ἐπιπλά.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΓΕΝΟΒΕΦΑ καὶ ΑΜΑΛΙΑ.

Ἡ Γενοβέφα διαθέτει κρηκοῦς τινα ἐντὸς τρυ-
βλίου, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀριστερᾶς ἡ Ἀμαλία
θέτει ἐντὸς κανίστρου ἄνθη σημαίνουσιν ὥραν.

ΓΕΝ. [ἄχροαζομένη τὸ ὠρολόγιον] Τέτ-
σρες ὥρε!... καὶ ἡ κόμη δε- πέστρε-

ψαν οἱ κύριοι. . . νά τα, πῶς νά μὴ γίνε-
ται ἔτι τὸ αἷμά μου;

ΑΜΑΛ. Δὲν κρίνεις καλὰ, ἀγαπητή
μου ἀνάδοχε, δύο μόλις παρήλθον ἡμέ-
ραι ἀφ' οὗτου ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων ὁ
Ἀρμάνδος, καὶ εἶνε πολὺ φυτικὸν νά τὸν
συνοδεύσῃ ὁ πατήρ του νά χαιρετήσῃ
τοῦ; φίλου; του τοῦ; ὁποῖου; πρὸ τριῶν
εἰτῶν δὲν εἶδε.

ΓΕΝ. Βέβαια, ἐξήρατα, πρῶτον οἱ
φίλοι καὶ ἔπειτα ἡ οἰκογένεια, καὶ ἔπει-
τα ἡ μητέρα. Χθὲς εἶχε νά τοῦ δείξῃ τὸ
περιβόλι. . . τὰ κεντρώματα. . . ταῖς
φράουλας. . . καὶ, καὶ, καὶ. . . ξεύρω κ'
ἐγὼ τί ἄλλο ἀκόμη. Ὁ Μαρτὲν πάντο-
τε κἄτι εὐρίσκει διὰ νά ἔχῃ τὸ παιδί
μας μαζὶ του αἰωνίως. Δὲς μου τὰ ἀπί-
δικ. Σὺν νά μὴ εἶχα τὸ ἴδιο δικαίωμα
κ' ἐγώ. Τίλος πάντων, τί λέγω; εἶνε προ-
δοσίκα νά παίρουν ἀπὸ μίαν μητέρα τὸ
σπλάγχνον της.

ΑΜΑΛ (λαμβάνουσα ἐκ τοῦ ἑρμαρίου τὰ ἀπί-
δικα καὶ δίδουσα αὐτὰ τῇ Γενοδέφῃ) Ξεύρατε
τί νά κάμωμεν; αὖριον νά τὸν κλειδώ-
σωμεν εἰς τὸ σπῆτι καὶ οὕτω τὸν κρα-
τοῦμεν δι' ἡμᾶς. . . διὰ μόνας ἡμᾶς. . .
ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΓΕΝ. Ναί. . . ναί. . . καὶ ἔτσι ὁ Μαρ-
τὲν δὲν θὰ ἠμπορέσει νά μᾶς τὸν κλέ-
ψῃ. Ἀ, χά, θὰ εἶνε νοστιμώτατον, καὶ
τοῦ πρέπει, ξεύρεις; τοῦ πρέπει τοῦ κῆρ
πατέρα μετὰ τὸν υἱόν του, τὸν δικηγόρον!
Ἄν ἠμπορούσε θὰ τὸν ἔτρωγε τὸ γυιόκα-
του. Ὁ ἐγωῖστής!

ΑΜΑΛ. ὦ! ἰδοῦ, ἰδοῦ, εἰσέρχονται εἰς
τὸ περιβόλι.

ΓΕΝ. ὦ! τέλος πάντων ἔπειτα ἀπὸ
τόσα, πιστεύω νά μοῦ ἀφήσῃ κ' ἐμεὶ ὀλίγο
τὸ παιδί μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΜΑΡΤΕΝ, καὶ οἱ ἄλλοι.

ΑΡΜ. (στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ
πατρός του) Καλή μου μητέρα! (τὴν ἐναγ-
χαλίζειται)

ΓΕΝ. Πῶς τὸ ἐπαθε; καὶ μ' ἐνθυμήθης.

ΜΑΡΤ. Ἐλα τώρα καὶ σὺ φεγούσιά-
ρα, θὰ μᾶς ἀποπάρῃς διότι ἀργήταμεν.

ΓΕΝ. Ἀλλὰ λείπετε πέντε ὥρας—
καὶ πέντε ὥραι, με συγχωρεῖτε, δὲν εἶνε
ὀλίγαι.

ΑΡΜ. Ὁ πατήρ μου πταίει, ἐγὼ τὸν
παρεκκινῶ νά ἔλθωμεν γρήγορα.

ΓΕΝ. Βέβαια, —τὰ συνειθισμένα του—
νομίζεις, παιδί μου, πῶς τὸν πατέρα σου
τὸν γνολιάζει διὰ τοῦ; ἄλλους; διὰ τὴν
γυναῖκά του; . . εἶνε ἕως γέρος ἐγωῖστής!
—Κάθου' ἐκεῖ, παιδί μου.

ΑΜΑΛ. (ἐτοιμάζουσα τὴν τράπεζαν) Εἶνε
πλέον καιρὸς, κύριε Ἀρμάνδε, νά μένετε
καὶ ὀλίγον πλησίον τῆς μητρός σας.

ΓΕΝ. (καθημένη πλησίον του) Παιδάκι
μου! χερουδινάκι μου! . . τέλος πάν-
των εἶσαι σιμά μου.

ΜΑΡΤ. Ὅριστε, τώρα ἔκαμε γενικὴ
κατάσχεσι τοῦ παιδιοῦ της, ἔλα λοιπὸν,
θάλτονε εἰς τὴν τσέπη σου

ΑΜΑΛ. Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ ἀπασχο-
λήθητε μετὰ τοῦ; φίλου; καὶ γνωρίμους
του.

ΜΑΡΤ. Τί τὰ θέλεις, κούκλα μου!
πότε μετὰ τὸν ξνα, πότε μετὰ τὸν ἄλλον,
δὲν ἔπαυαν ἀπὸ φλυαρίας καὶ ἐρωτήσεων,
καὶ ἔπειτα ἐνῷ διεδρίνομεν ἀπὸ τὸν λι-
μένα ὑπήγχαμε νά ἐπισκεφθῶμεν τὴν
πλοῖον τοῦ Δουβούργ. Ὁ ἄριστος οὐ-
τος φίλος ἀναχωρεῖ ἀπόψε μετὰ τὸ βορείδι
Μου ὑπεσχέθη νά ἔλθῃ νά πάρωμεν μα-
ζὶ τὴν σουπα.

ΑΜΑΛ. (ἐγαλλομένη) Εὐγε! βάλλε
λοιπὸν ἐν πειά το περισσώτερον εἶν
λαμπρὸν ἀπροσδόκητο!

ΓΕΝ. (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον ἀλλοφρονοῦντο)
Ἀλλὰ μίλιε λοιπὸν. . . εἰπέ μου κἄτι τι
φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος
ὅτι εὐρίσκεσαι μετὰ ἡμᾶς. . . πλησίον μου

ΑΡΜ. Καλὴ μου μήτερ, καὶ δύνασ-
νὰ ἀμφιβάλῃς.

ΓΕΝ. Δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπ-
σέ! Μόλις ἤλθες ἐδῶ φαίνεται λὲς κ' ἔ-
χεις ἄλλου τὸν νοῦ σου. . . σὰν θυμωμέ-
νος—τί στοχαζέσαι;

ΑΜΑΛ. (ὀγκτικῶς.) Ὁ Κύριος Ἀρ-